

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۰۴ دسمبر ۲۰۲۲

یونس نگاه

افغانستان طالبانی برای هیچکسی امن نخواهد بود

آقای حکمتیار که عمر سیاسی‌اش را در تبلیغ و ترویج افراطگرایی سپری کرده است، در سال‌های اخیر بارها از حملات انتحاری در رسانه‌ها دفاع نموده و در توجیه مرگ حمیده برمکی، شوهر و چهار کودکش که در حمله انتحاری یکی از اعضای حزب او در کابل کشته شدند، باری در مصاحبه‌ای توجیحات مذهبی تراشید؛ اما دیروز گروهی از انتحاری‌ها به محل اقامت او هجوم بردند و برای گرفتن جان یکی از مبلغان و رهبران مشهور افراطگرایی به همان روشی که سال‌ها تبلیغ کرده بود، تلاش ورزیدند. سوءقصد به جان آقای عبیدالرحمان نظامانی، سفیر پاکستان نیز اتفاقی از آن دست است. او با ظاهر مفتی‌ها و مولوی‌های پاکستانی، ریش یکقبضه‌ای و بروت تراشیده، از کشوری نمایندگی می‌کند که تروریسم برجسته‌ترین برند سیاسی‌اش است، آن را به چهارسوی جهان صادر می‌کند و سال‌ها محل پرورش و پناهگاه سازمان‌های تروریستی بوده است که از قفقاز تا سین‌کیانگ و از آنجا تا شبه‌جزیره عرب و شاخ افریقا آتش نفرت و جنگ تقسیم می‌کنند و پرچم‌های آن آتش‌ها در آرام‌ترین شهرهای غرب نیز گاهی شعله می‌کشد. اما اکنون او در محوطه سفارت پاکستان و در شهری که دست‌پروردگان جهادی‌شان پارسال «فتح» کردند، امنیت ندارد.

آقای حکمتیار قبل از برگشت طالبان نیز مثل سایر سیاستمداران دوران جمهوریت اقامت‌گاهش را با دیوارهای سمنتی احاطه کرده بود و محافظان بسیار از او نگرانی می‌کردند. آن دیوارها و تدابیر امنیتی برای دور نگه داشتن دست قربانیان جنگ‌ها از یخن او و یا حفاظتش در برابر انتقام نیروهای غیرجهادی نبود، چرا که در این سال‌ها انتحار و حملات خون‌بار تروریستی در انحصار گروه‌های افراطی مذهبی بوده است و آقای حکمتیار علی‌رغم آن‌که خود چنین حملات را بر مخالفانش موجه می‌دانست، در عین حال آگاه بود که او می‌تواند هدف «مشروع» حمله انتحاری برادرانش باشد.

تروریزم و افراطگرایی پیروزی ندارد و بقایش در جنگ بی‌پایان است. اگر دشمن دیگری نماند، با خود درگیر می‌شود، در درونش دشمن می‌جوید و اعضای تن خودش را قلع‌و‌قمع می‌کند؛ چرا که افراطیت در پی همسان‌سازی و حذف تفاوت‌ها است. در حالی که تفاوت‌ها را پایان نیست. مصداق آن جنگ داعش و طالب است. با حذف نیروهای غیرطالبانی اکنون داعش، نیمه دیگر طالب، به دشمن «اصلی» امارت طالبانی بدل گردیده و تمام آنانی که داعشی نمی‌باشند، از طالب و اخوانی گرفته تا شیعه و صوفی هدف مشروع جهاد داعیشان شده‌اند. از همین روی، راه نجات ما افراطیت‌زدائی جامعه و ترویج دموکراسی و هم‌پذیری است. آنانی که چون حکمتیار افراطیت را تبلیغ می‌کنند و برای حملات انتحاری توجیه می‌تراشند، برای خود و فرزندان‌شان نیز سرنوشت خونین رقم می‌زنند.

پاکستان طی این سال‌ها کوشیده است، طالبان را به خوب و بد تقسیم کند و کسانی را که در درون خاک آن کشور در پی جهاد بوده‌اند تروریست و طالبانی را که بیرون از آن کشور به همان کارها و بدتر از آن‌ها اقدام می‌کرده‌اند، مجاهدان راه خدا و دوستان ستراتیژیک بخوانند. اکنون نشانه‌های آشکار از شعله‌ور شدن آتش تروریزم در دامن پاکستان دیده می‌شود و با تأسف رهبران نظامی و سیاسی آن کشور هنوز می‌کوشند، خود را لگام‌دار تروریزم جلوه دهند و با اعمال فشار بر طالبان افغانستان و نیز از طریق مذاکره و امتیازدهی مانع گسترش جنگ به خاک پاکستان گردند و تروریزم را به مسیر منافع منطقه‌ئی و ستراتیژیک خود مدیریت کنند. اما هزاران طالب پاکستانی و افراطی‌های همسو با آنان به چشم سر دیدند چگونه همتایان افغان‌شان به‌خاطر داشتن پناهگاه و پشت جبهه سال‌ها دوام آوردند و عاقبت کشوری را تسخیر کردند. اکنون که خود آنان صاحب پشت جبهه و پناهگاهی شده‌اند، آیا به آسانی و با امتیازات جزئی حاضر خواهند شد تا دست از جهاد برای فتح پاکستان بردارند؟

مهم‌ترین درس قدرت‌گیری مجدد طالبان این است که افغانستان طالبانی برای هیچ کسی امن نخواهد بود و تروریزم ازین‌جا به کشورهای همسایه و منطقه لبریز خواهد شد.